

TWEEDE JAARGANG

N° 37

KUIFJE

IEDEREN DONDERDAG

4,00

FRS

In Nederland : 25 cts.

't Is 't paard van Bill. riep Jeewes, we moeten hem inhalen... (Zie blz 14.)

KUIFJE

Brussel, den 22 September '47
15, LOMBARDSTRAAT

Mijn beste vriend,

Ik zou je graag even spreken over een onoverstap-
dat de rouw van het hart ligt. En wel omdat ik onderhouden
heb, dat vele van mijn jonge vrienden, een groot en spijtig
gebruik hebben: ze kunnen niet verliezen!

Ik bedoel: een spel verliezen, zich gewonnen ge-
ven.

Het is nochtans noodzakelijk dat, bij de eind-
uitslagen van een wedstrijd, een spel, er winnaars en ver-
lozers zijn. Het is van niet dat de verliezers geen lopen!
winnaar is aan een wedstrijd deelneemt. Vertrouw aan op de
jury die onpartijdig zal oordelen. Maar uitdrukking, maar je
meer waarde te schenken. Anderzins maar uitdrukking, maar je
glimlach te verliezen, lijkt de flinke jongens van bij ons
dat kunnen, de voorbode van een voor gekken: de afgeleide
uitdrukking "fair-play" is een overname uit onze taal: fier
spel!

Fier spelen veronderstelt een even flinke houding
bij het verliezen als bij het winnen.

Wat gedeelt van supporters, die de vijandelijke
ploeg uitlokken als het niet versterkt, en er geen win-
gen vallen!

Wenig sportief, is dat niet? Spoor doet een
"fier spel" blijven, dat tegenstanders tegenover mekaar
brengt in een riddelijke strijd.

Je bent een lid van de club, niet? Verlies dan
eens even de artikelen 6 en 7 van het handboek. En denk
daar aan, evenals aan dit briefje, wanneer je, spijts een
hardn. strijd, een boelend spel verliest!

met een flinken handdruk van

Kuifje

GOED NIEUWS!

Op 25 September...
verjaar ik en mijn
blad. Te dier ge-
legenheid zal er
een prachtig spe-
ciaal nummer
van « Kuifje »
verschijnen, dat

24 bladzijden zal tellen!
Men zegge het voort!...

De eerste ingebonden verzameling
van de nummers van ons mooie blad
is tans verschenen! Het prachtig boek
is overal verkrijgbaar tegen 60 Frs.

KUIFJE

Administratie, Redactie en Publiciteit:

Lombardstraat, 55, BRUSSEL

Uitgever-Bezoorder: R. LEBLANC.

Drukkerij: VAN CORTENBERG

Keizerstraat, 12 — Brussel

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.
Niet opgenomen teksten en tekeningen worden
niet teruggezonden.

ABONNEMENTEN

3 maanden 6 maanden 1 jaar

België: 47.— Fr. 90.— Fr. 175.— Fr.

Nederland: 3.— Fl. 5,75 Fl. 11.— Fl.

Belg. Kongo: 65.— Fr. 125.— Fr. 240.— Fr.

ALBANIË: « De Zwarte Rousen », « Het Ge-
heim van de Eenhoorn », « Het Gebroken Oor »,

« De Krah met de goeden Scharen », « De Schat
van Scharlaken Rackham » 60 Frs.

Alle bestellingen geschieden in België, op P. R.
n° 1000.16 van « Les Editions du Lombard »

Lombardstraat, 55, BRUSSEL

In Nederland: BARNARD, Van Oldenbarne-
veldstraat, 116a, Rotterdam — op P. R.

n° 500.486, t.n.v. Incasobank, N.V. Bijkant,
Heemraadsingel, Rotterdam.

In Kongo: Kuifje-Kongo, Postbus 449.

WIE goed kan vertellen geniet
in ons land altijd een spe-
ciale belangstelling en sym-
patie.

In West-Vlaanderen is J. Leroy
bekend als een der beste heimat-
schrijvers. Zijn acht verhalenbundels
Zeizels en Vertellingen be-
leefden reeds zeven herdrukken!

De uitgeverij Lannoo van Tielt
heeft ons een exemplaar ter be-
spreking gezonden van de vierde
bundel van deze verhalenreeks.
We hebben het boek in een trek
van A tot Z uitgelezen. De pittige,
op zijn West-Vlaams vertelde
spreekjes en volksverhalen, zijn
werkelijk lezenswaard.

Alhoewel we Zeizels en Vertel-
lingen gaarne aan onze lezers aan-
bevelen, moeten we er hen attent
op maken, dat ze dat sappige
West-Vlaams taalparticularisme
toch niet mogen navolgen.

De bekende tekenaar Jos Spey-
brouck zorgde voor een rijke illus-
tratie. (Prijs: 32 frs. per deel.)

Heb je deze boeken reeds ge-
lezen? En wie is er de schrijver
van?

1. Niels Holgersohn's Wonder-
bare Reis; 2. Dick Trom; 3. Win-
netou; 4. Jan zonder Vrees;
5. Ivanhoe. ★

Ken je deze schrijvers? Welke
werken heb je van hen reeds ge-
lezen?

1. A. Hans; 2. Constant de Kin-
der; 3. John Flanders; 4. Kapitein
Zeldenthuis; 5. Walter Scott. ★

Leo Verrijcken, Maaseik — De
Franse schrijver Jules Verne werd
in 1928 te Nantes geboren en
stierf in 1905, te Amiens. Hij heeft
een enorme reeks boeiende avon-
turenboeken geschreven, waarvan
de meesten maar weinig aan be-
langstelling verloren hebben bij de
jeugd.

Dirk Venigs, Amsterdam — De
auteur van de Djungelboeken en
Kim is een in Indië geboren En-
gelsman. In 1907 won hij den
Nobelprijs. R. Kipling overleed in
1936 in de Britse hoofdstad.

Frans De Smet, Brussel — H.
M. Stanley is geen letterkundige,
maar een joernalist, die verbonden
was aan de bladen « New-York-
Herald » en « Daily Telegraph ».
Hij werd wereldberoemd door zijn
Afrikatochten. Stanley, die van
zeer nederige afkomst was, werd
in 1841 in Wales geboren en over-
leed in 1909 te Londen. ★

Alle boekenliefhebbers, die in-
lichtingen wensen over schrijvers
en boeken nemen hun pen en een
blad papier, en schrijven even
naar:

**KUIFJE, Lombardstraat, 55
BRUSSEL**

DE BUITENGEWONE WERELDREIS VAN CORENTIN FELDOË

Tekst en tekeningen van PAUL CUVELIER

Onze vrienden varen met het
bootje de stroom op.

Bij 't vallen van de nacht leg-
gen ze aan, om hun kamp op te
slagen. Door hun vermoeidheid...

...verzwakt hun waakzaamheid.
De gevangenen maken er gebruik
van om het woud in te vluchten.

Heer Imaël! Onze gid-
sen zijn verdwenen!
Ba! we zullen het eiland
alleen ook wel vinden.

's Anderdaags 's morgens.

Een weinig later komen
ze in 't zicht van de archi-
pel. Ze naderen argeloos.

Plots schiet er uit een
baai een hele vloot kleine
boten vooruit, en komt
recht op hen afgestevend.

We zijn verraden! Ik had het
moeten voorzien... Hier zijn
roeispanen. Dat ieder er een
neme en er zich zo goed
mogelijk van bediene!...

Bijna ingehaald, landt Imaël's bootje op
de kust van het kortst bijgelegen eiland.

Laten we hen maar lopen. Ze snellen de dood
toegemoet, want ze kunnen toch niet ontkomen
aan de menseneters die het eiland bewonen.

De leider van de achtervolgers
richt zich op...

WOUDLOPERS HOEKJE

DE JAMBOREE

IK kom zo van de Jamboree. Je hebt er zeker over gelezen in de krant: een bijeenkomst van de scouts van heel de wereld. Het was waarlijk een prachtoppenisatie. En wat kan een woudloper er niet allemaal leren: knopen, lasso werpen, seinen, natuurkennis, vuur zonder lucifers, vlechtten, hutten maken, enz. Wat ik er ook prachtig vond, was dien geest van kameradschap, en broederlijkheid. Je kan er een Deen en een Birmaan arm in arm zien wandelen, en hun opperste best doen om zich verstaanbaar te maken. En het begint altijd met hetzelfde: je merkt ineens op een borstaak, een schouder of een hoofddekkel, een insigne dat je nog niet bezit: vlieg er op af, een kenteken van je eigen land bovengehaald en « change »! Dat is het enige woord dat iedereen verstaat op een Jamboree; het betekent: uitwisselen. Het lukt! (soms ook niet) en de conversatie loopt verder. Men probeert Frans, Engels, soms Duits, en als het nog niet gaat, komen tekens en tekeningen er bij. Nou, leuk is het ook wel, hoor!

En zo groeit stilaan een vriendenband, die rond de wereldbol reikt, en die de scoutbroederschap tot een werkelijkheid maakt.

Maar nou is de Jamboree voorbij. Alle padvinders veraspiden zich terug over de hele wereld. Nieuw-Zeeland zelf is al halfweg op de terugreis, en die komen nochtans het verst vandaan. Maar ieder denkt nog aan de « Jan » en zo zijn ze toch wel dicht bij mekaar.

WOUDLOPER.

DE GEHEIMZINNIGE...

de avonturen van Jo, Jette

(Alle rechten voorbehouden.)

ER duikt een vraag op beste vrienden: kan eenieder radiesthesist worden? Of is dit het voorrecht van een elite?

Zoals er in werkelijkheid zeer weinig mensen zijn, die in het geheel geen zin hebben voor muziek of onbekwaam zijn iets van de muziek te begrijpen, zo is er zeker niet meer dan 10 procent, die werkelijk ongevoelig kunnen zijn op radiesthesistisch terrein. Nochtans is er zeker ook niet meer dan 10 procent, die de buitengewone gevoeligheid bezitten

om goede radiesthesisten te worden.

De overige tachtig kunnen in zekere mate met degelijke training, de ene al experimenteren. Waarschijnlijk behoren jullie tot deze reeks en dat zouden jullie willen weten, is het niet?

Daarom stel ik enkele voorafgaande proeven samen.

Jullie moeten zich eerst en vooral een slinger aanschaffen. Koopt er om te beginnen niet aanstands een bij een specialist, maar gebruikt daartoe een kleine bol of een regelmatig gesneden stukje hout, een bobijntje of een klos bij voorbeeld, dat opgehangen wordt aan een draad van ongeveer 15 centimeter lengte. Wanneer vader toevallig een tekenschietschietlood bezit, dan kunnen jullie dat wellicht als proefslinger gebruiken. Een dikke parel uit glas vervaardigd, kan eveneens goede diensten bewijzen.

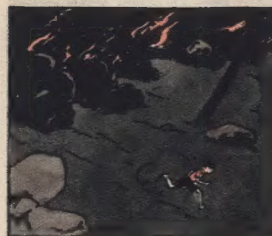
De slinger moet aan het ander uiteinde van den draad lichtjes tussen de duim en de wijsvinger van de rechter

hand opgehouden worden, opdat hij bij de minste poging zou kunnen slingeren.

Dan moeten jullie de linker voorarm op een tafel strekken en de slinger op een tiental centimeter boven dese aanbrengen. Daarna de slinger een lichte zwier geven, opdat hij lichtjes zou draaien in de richting van de wijsers van een uurwerk. De rechterhand dan zo onbeweeglijk mogelijk houden en de slinger laten begaan.

De cirkelbeweging van de slinger zal langer worden, een steeds enger wordende ovaal vormen, om te eindigen in een slingerbeweging, die zeer breed is, in de richting van de linker arm. Zolang jullie de slinger niet zullen tegenhouden zal de beweging voortduren, en zo, theoretisch, de richting van de bloedsomloop aangeven.

Verplaatst nu de linker voorarm, zonder de slinger of de rechter hand te bewegen, en poogt dese in een loodrechte houding te brengen op de vorige

(Wordt voortgesetzt.)

ligging. De slinger zal nu vanzelf de richting van zijn beweging veranderen, en in de richting van de lengte van de voorarm slaan.

Julie kunnen dit daarna boven de arm van andere personen beproeven. Wanneer deze proef steeds lukt kunnen jullie reeds overtuigd zijn de nodige gevoeligheid te bezitten.

Nu jullie de slinger tussen uw vingers zien slingeren, kunnen jullie een kleine proef op de wentelende beweging maken.

Houdt de slinger boven jullie linker hand, met de palm naar beneden geleerd. Brengt dan in gelijk welke richting een kleine slingerbeweging tweeweg, en houdt daarna uw rechter hand op nieuw onbeweeglijk. Na enkele bewegingen zal de slinger beginnen draaien, hoogstwaarschijnlijk in de richting die door de wijsers van een uurwerk gevolgd wordt. Dit wordt rechtstroekse rotatie genoemd, en zij zal zonder ophouden voortduren. Draait dan plots de linkerhand om, dus met de palm naar boven. De slinger zal langzaam zijn beweging verminderen, schakelt overgaan naar een slingerbeweging en in de tegenovergestelde richting beginnen te draaien, die men dan ook tegengestelde richting noemt. Telkens jullie de hand zullen omkeeren zal hetzelfde fenomeen zich voordoen.

Nu kunnen jullie met deze proef op andere personen overgaan; alles moet daarbij op dezelfde wijze lukken. Merk wel op, dat wanneer jullie slinger in te-

RANDOLPH TURPIN

De hoop van de Engelse bokswereld.

DROMEN is bedrog ! En wat al mooie luchtkastelen bouwt een mens toch niet !

Zo hoopten de Engelse boksaliefhebbers ook eens dat Albion weldra aan de leiding van de boksport zou staan. Maar enkele stevige vuisten van kleurlingen sloegen deze mooie dromen kapot.

Eerst was het Bruce Woodcock, (waarvan de Engelsen dachten, dat hij, en niemand anders de opvolger van Joe Louis zou worden) die door Joe Bakal, eenvoudig knock-out geslagen werd. Daarna was de eerste droom uit de wereld.

Toen was het de heur aan Freddie Mills, kampioen der halfzwaren. Nog evenjes een laatste examen tegen Marshall en dan zou hij Gus Lennovich, de wereldkampioen in hoogst eigen persoon gaan bekampen. Heilaa ! driemaal helaas ! Ook Mills werd doof dien kluis verpletst ! En dese laatste werd niet eens onder de beste Amerikanen gerekend.

En de tweede droom verkwam in de zweelde lucht van de boksaliezen.

Groot-Brittannië bezit met Patterson nog een laatste wereldtitelhouder. Maar ook deze, staat op het punt te gaan vliegen ! Het gevecht Patterson-Marino kan immers niet eeuwig uitgesteld, alhoewel de titelhouder steeds over zijn ziekte jaarmet de waarheid is, dat Patterson die gewichtsgrens niet meer kan halen zonder zijn gezondheid te schaden.

En zo lost ook de derde droom zich op als de sigarettenrook in de heile glans der schijnwerpers.

Maar zolang er leven is, er hoop ! En dromen is toch zo zoet !

Reeds stelt de Engelse boksaliefhebber al zijn vertrouwen in een jonge, rijzende ster, Randolph Turpin.

Slechts 19 jaar oud — hij werd beroepsboksster om voor zijn vrouw en blinde moeder de kost te verdienen — heeft hij reeds heelwat op zijn aktief.

Al zijn tegenstanders sloeg hij tot hertoe, in een paar rondes, K.O., en hij bokst nog geen jaar !

Ook onze middengewichtkampioen Fouquet moest er in de eerste ronde reeds aan geloven.

En zo koerstert Engeland na drie verwonden dromen reeds een vierde.

MIEL.

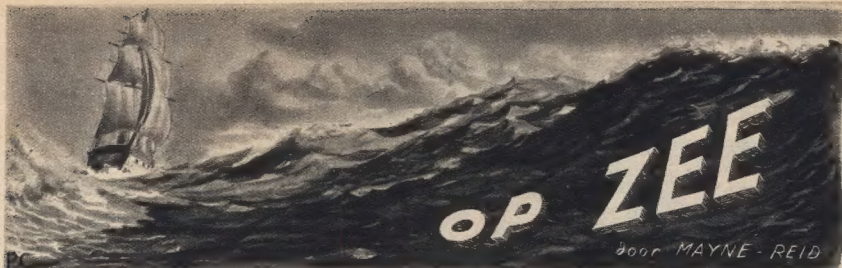

genovergestelde richting draait op de rug van jullie eigen hand en in rechtstroekse richting op jullie eigen handpalm, de richting deszelfde zal zijn bij andere personen.

Een andere persoon kan bij dezelfde experimenten tegenovergestelde bewegingen bekomen. Dit kan jullie slechts degelijker bewijzen, dat de persoonlijkheid de grootste rol speelt bij de bewegingen van den slinger en dat deze als een conventionele spraak kunnen aanzien worden.

Daarom kunnen jullie proefnemers ontmoeten, die over geheel andere methodes spreken, die eveneens buitengewoon goed kunnen slagen, omdat die de basis worden van hun training.

G. Zonnebloem

ZE zouden toch eerst aan de brand gedacht hebben! We waren dus reeds gerustgesteld. Half razend van woede hadden ze er geen ogenblik aan gedacht het vuur te doven. Ze sloegen maar los op de ongelukkige, die tussen zijn kreten van pijn, steeds maar riep: « Brand! Brand! ».

— Maar waar dan toch? vroegen we mekaar af.

Als we dan eindelijk te weten kwamen waar het brandde, snelden we naar de kajuit, nog altijd in de hoop dat men met het blussen begonnen was; iets ergers dan brand aan boord bestaat er werkelijk niet.

Een dichte rookwalm steeg op uit de opening in de kajuit; er viel niet meer aan te twijfelen: de brand woedde verder.

Een plotselinge ontploffing ontstond ons alle twijfel. Het gas in het vat samengeperst, door de hitte ontwikkeld, had de duigen doen springen. Nu vloede het brandende vocht over de vloer en verslond gretig de licht ontvlambare waren, die in de nabijheid stonden: olie, boter, beschuiten, spek en hesp; juist naast het vat stond een ton pek. Nog een geluk dat al het poeder aan Dingo was geleverd (zo dacht men tenminste) wat ons toeliet kalmer verder te handelen.

Iedereen bereedde zich om te helpen: emmers werden doorgegeven, het water stroomde door de opening; het baatte niet. De brand nam in hevigheid toe.

Niemand waagde het af te dalen: het ware een gewissen dood te gemoet gaan.

Al tien minuten waren we aan het werk; de rook werd dikker en dikker. De opening was niet meer te benaderen; ook de kajuit niet; we konden onze emmers niet meer gebruiken.

Nog wanhoopden we niet; zeelui geven niet op, zolang er ook maar de minste kans overblijft

KORTE INHOUD. — De jonge Will heeft zich als scheepsjongen aangemeld op de « Pandoer ». Tot zijn grote ontsteltenis moet hij weldra vaststellen, dat hij in een slavenhandelaarsbende terecht gekomen is. Will heeft waar een vriend aan boord: de matroos Ben Bruce. Na zijn « lading » ingescheept te hebben op de kust van Guineë, geeft de kapitein van de « Pandoer » bevel alle zeilen te hissen, om aan de achtervolging van een Engels kruiser te ontsnappen.

tot slagen; zelfs de bemanning van de « Pandoer » niet, al waren het dan gemene kerels. Men bedacht een nieuw middel: een linnen darm werd aan de pomp aangebracht en op de deur van de kajuit gericht; het water liep naar achter, daar het schip meer geladen was langs achter.

De bemanning huiverde van schrik; wat nu gedaan? Iedereen wist, dat de toestand hopeloos was, maar niemand dorst die zekerheid onder woorden te brengen; en ze bleven pompen. Tot plots de pomp stilviel: een rookwolk omringde heel de achterplecht, de lucht werd beuwend; onder ons hoorden we een dof gekraak...

Er was niets meer aan te verhelpen: de « Pandoer » was verloren.

Plots draaide de « Pandoer » op zulke wijze, dat de bark vóór den wind kwam te zeilen...

Toen klonk de voor een matrozenhart zo pijnlijke kreet: « Sloepen in zee! »

HOOFDSTUK I

De « Pandoer » beschikte over drie reddingsboten: de pinas, de grote sloep, en de boot van de kapitein. Dus meer dan voldoende voor ons allen; met de grote sloep alleen hadden we genoeg; in noodgevallen kon ze veertig man dragen. De pinas kon vijftien man opnemen, maar had averij. Heel de bemanning moest dus over de andere twee verdeeld worden.

Het meerendeel van de matrozen was naar de grote sloep gerend, en ik met hen. Te samen lieten ze de sloep neer. Waar was Ben toch? Ik liep naar de achterplecht, in de hoop hem daar aan te treffen; want ik wilde niet van hem gescheiden worden. Ik moest me dus door de rookkolom heenwerken. Daar gekomen zag ik dat vier of vijf man bezig waren de boot van de kapitein los te gooien; ze hadden het zeer druk en schenen ten prooi aan een hevige angst. Onder hen herkende ik de schipper, de kwartiermeester en de schrijnwerker; de overige waren gunstelingen van de bazen en gingen door voor hun toegewijde vrienden. Reeds hoorde ik de boot in het water neerplonsen; ik keek over de reling: er lagen kaarten in, een kompas, tonnen en kisten; nog niemand echter was in de boot.

Maar Ben was niet te zien; ik wou juist terug keren naar de sloep, toen ik ze hier over de reling zag kruipen en langs de windas in de boot glijsden...

— Ze zullen er toch niet van door gaan, dacht ik bij mezelf, voordat de andere ze vervoege hebben. We waren immers overeengekomen, dat we allen eerst aan de sloep zouden werken en daarna

aan deze boot? Ik was ervan overtuigd, dat ze ginder niet wisten wat er hier gaande was; voorzeker verkeerden ze in de waan, dat iedereen met de sloep bezig was; in de nacht konden ze er zich niet van vergewissen; dat de kapitein en de kwartiermeester hen niet behulpzaam konden zijn, wisten ze onderhand na de scène met de sneeuwbal.

Ik kreeg den indruk, dat ze in het geniep handelden, als mensen die liever ongezien bleven... Ja, inderdaad, het was zo: ze wilden er alleen tussen uit knippen...

Wat gedaan? Indien ik er iets op zei, hadden ze me zonder twijfel uitgelachen, de anderen verwittigen? Geen denken aan; een hels lawaai heerste aan dek. Overigens het was te laat: de vluchtelingen sneden de koord over, en verwijderden zich reeds. Maar waarom waren ze zo haastig? Meer dan twaalf man kregen ze toch niet aan boord... De brand leverde nog geen onmiddellijk gevaar op; het zou nog wel wat duren voor de achterplecht bedreigd werd...

Waarom dan toch zo'n haast? Wat moest dit betekenen?

Ik lag nog over de reling; ook de kapitein had een roeispaan gegrepen; hij keek nog eens op... zag me staan, stond half op en riep me in een dronkemanstaaltje het volgende toe: « Allo, Will... zeg... dat... heu... oppassen... bij het te... heu... water laten van... heu... de sloep... want er is een... tonnetje poeder aan boord...

HOOFDSTUK LI

De schrik nagelde me aan de grond: een tonnetje poeder; er viel niet aan te twijfelen. Daarom hadden ze zo'n haast om het schip te verlaten.

De lafaards; nu, nu ze zelf in veiligheid waren, maakten ze het bekend. Ze hadden gevreesd dat,

moesten ze het vroeger gezegd hebben heel de bemanning zich hals over kop in hun boot zou gestort hebben. Ikzuchtige lafaards!

De kapitein zat al terug op zijn roeibank, en roeide. Wat moest ik nu toch beginnen? Waar, waar was dit tonnetje? Ik de kombuis? In het tussendeck? In het ruim? Dan had men het toch vroeger moeten ontdekken... In de kajuit van den kapitein natuurlijk. Dus... heel dicht bij de vuurhaard... Dus hier dichtbij...

Er moest dadelijk gehandeld worden... maar wat? Naar de matrozen lopen, ze waarschuwen... Neen, Goddank; een betere gedachte schoot me te binnen...

De bemanning verwittigen; dat stond gelijk met paniek zaaien; ze waren nu volop aan het werk; niets ter wereld had ze nog ijveriger aan het werk kunnen zetten: de vlammen die uit de patrijspoorten sloegen, spoorde hen voldoende tot haast aan.

— Neen, dacht ik, alleen Ben moet ik zien te waarschuwen.

Ik vond hem nu gemakkelijker; hij stond te midden van de anderen, die zich beijverden rond den windas. Hoe hem te benaderen? Hoe het hem meedelen, zonder dat ook de anderen het hoorden? Dan maar wachten...

Met de anderen zette ik me aan het werk; ik wist niet meer wat er rondom mij gebeurde; ieder ogenblik kon het schip in de lucht vliegen. Machinaal draaide ik voort; zo verward was ik, dat ik het verkeerd deed en mijn gebuur me hard wegstootte. God, wat moest ik toch doen?

Eindelijk was de sloep los, eindelijk was ze te water; de bemanning juichte. Enige mannen daalden in de sloep af, de anderen gaven al

de levensmiddelen door die ze hadden kunnen vinden. Twee man tilde een vat op, en lieten het neerzakken; men kon goed merken dat het rhum bevatte; niemand protesteerde tegen die overvloedige ballast, integendeel: dadelijk schoten een paar helpers toe.

Nauwelijks was het vat buitenscheeps, of de koord, die er omheen zat, gleed af; zwaar plofte het neer in de sloep op de zijkant wat onder de waterlijn. Men hoorde een vreemd gekraak: het vat was terechtgekomen precies op een van die vermolde planken waar we vroeger van spraken; een wanhoopskreet ontsnapte aan de keel van de mannen in de sloep, waar het water reeds binnengolfde.

De enen grepen naar de touwen waarmee de sloep was neergelaten, en klommen vlug aan boord; de andere trachten het gat te stoppen. Tevergeefs echter: er stroomde tienmaal meer water binnen dan ze eruit konden pompen. Ook zij klommen weer aan boord.

Tien minuten later zonk de reddingsboot...

HOOFDSTUK LII

« Een vlot! Een vlot! » riepen ze door elkaar. Bijlen werden bijgehaald, touwen en kleine reservemastjes.

(Wordt vervolgd.)

(Tekeningen van P. Cuvelier).

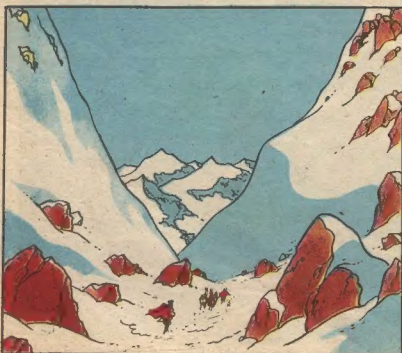
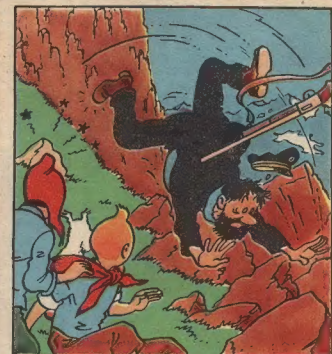
De ongelukkigen waren verplicht elkaar weg te stoten om niet te stikken...

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN HERGÉ

DE LEGENDE DER VIER HEEMSKINDEREN

TEKST EN TEKENINGEN VAN J. LAUDY

KAREL DE GROTE HIELD DE BELEGERING ZO-
LANG VOL, TOT DE VOORRADEN VAN
MONTALBAAN UITGEPUT GERAAKTEN.

— WE ZULLEN DEN NOOD-
TOEKSTAAND NAAN DE BEWO-
NERS MOETEN HEEBELDEN.

EN WELDRA
WOEDT DE
HONGERSNOOD.

DE KEIZER WACHTTE OP DAT OGENBUK, OM
ZIJN MACHINES IN WERKING TE BRENGEN.

DE ZWARE PROJECTIELEN ZAAIEN VEWARRING TE
MIDDEN VAN DE BEPROEFDE BELEGERDEN.

KAREL DE GROTE VERHEUGT ZICH REEDS OVER
HET KOMEND SUKSES.

— HAI! ZE HOUDEN HET
NIET LANG MEER UIT!

— IK KAN U NIETS
WEIGEREN!

HERINNER U, DAT
IK U OOK EENS GE-
RED HEB!

MAAR HERTOG AYMONT GAAT DEN BEVELHEBBER
DER WERPTUGEN TE VOET VALLen VOOR ZIJN
ZONEN.

EN DE MACHINES DAVENEN NOG HARDER!

— HEER AYMONT ZAL
VOLDOENING KRI-
GEN!

— WAT! BROOD EN
GEZOUTEN VLEES!

— NA ZO VEEL DAGEN, MOET
HUN MONDVOORRAAD TOCH
REEDS UITGEPUT ZIJN!

KAPITEIN HADDOCK VERTELT

JAMMER genoeg beste vrienden, beschikte ik niet over de nodige plaats om jullie nog over de kano's met elektrische motor te spreken.

Of jullie nu over de oude romp beschikken met een stuk geraakte motor, of jullie zelf een mooi verkleind model van kano, passagierschip of oorlogsbodem willen bouwen, de gemakkelijkst te verwezenlijken motor is zonder tegenspraak de elektrische.

Eerst en vooral neemt hij weinig ruimte in beslag en kan om het even waar geplaatst worden, en nog wel best vooraan, dit laat dan toe een lange schroefboom te gebruiken die weinig schuin ligt en een groter rendement in de hand werkt. Men kan daartoe gelijk welke schroef gebruiken, daar zijn kracht zich aan de schroef aanpast. Nochtans is het aan te raden een schroef te gebruiken, die op zeer kleine stap draait opdat hij tamelijk snel zou kunnen draaien, daar het rendement in dit geval groter is. Nochtans heeft dit soort motor niet slechts voordelen, en zijn grootste fout is wel het grote stroomverbruik.

Welke elektrische bron moet men daartoe gebruiken? Gedurende de oorlog gebruiken mijn vrienden, die wijzelf vervaardigden. Beter konden wij er in dien tijd niet op

vinden, in normale tijd zullen wij evenwel geen accumulatoren gebruiken, want deze zijn veel te zwaar en nemen te veel ruimte. Leve de goede, droge zakbatterijen.

De Europese productie begint te verbeteren. Nochtans kunnen wij totnogtoe geen betere zakbatterijen vinden dan de Amerikaanse (groene) die voor het leger vervaardigd worden, of deze die voor de draagbare Amerikaanse radio's gebouwd worden.

Wanneer de romp van jullie schip klein is, gebruikt dan de cilindervormige elementen van de toortslampen. Plaatst ze dan achter in de boot en zorgt daarbij goed voor een juist gemeten evenwicht.

Ik hoop, dat jullie een goede motor gekozen hebben, die tevens licht en krachtig is en op 6 volts met een verbruik van maximum 2 ampères draait. In normale omstandigheden kunnen jullie 8 volts gebruiken, en bij wedstrijden kunnen jullie rustig 12 volts gebruiken, wat een zeer mooie snelheid zal geven aan de wakkere motor.

Wat de explosiemotormodellen betreft, dit zijn natuurlijk verreweg de interessantste zowel voor vader als zoon.

Hun kracht en snelheid kan echter niet bij elk type van romp ge-

bruikt worden. De typen die het best de snelheid en stabiliteit van dit soort motor passen zijn deze, die een romp « à bouchains », een soort « runabout », of van snelboot bezitten. Natuurlijk moet hierbij het mechanisch deel (schroef, boom, stoel, tube, enz.) goed verzorgd en sterk gebouwd worden. Wat de afkoeeling betreft, deze moet zorgvuldig bestudeerd worden.

De grootste hindernis is de moeilijke start; deze kan men evenwel vermijden wanneer men enkele voorzorgen neemt.

Wanneer jullie over een Diesel beschikken, moeten jullie er goed voor zorgen, dat de hoeveelheid ether in de brandstof voldoende gewaarborgd is (de bodem van een fles, vooral wanneer ze dikwijls geopend en aan de warmte blootgesteld werd, bevat te veel olie).

Met een ontstekingsmotor is het delicaat. De bougie en geplatineerde schroeven kunnen bevuilen, vooral de laatste die slecht beschermd zijn tegen de olie en bij het poetsen moeilijk te bereiken zijn. Er kan ook een draad breken; de klos van de condensator kan « springen ». Doch ze gebruiken vooral veel stroom, en de kwaliteit van de zakbatterijen speelt een even grote rol als bij de elektrische motoren.

In elk geval is een goede motor die men goed bedienen kan een aangenaam tijdverderf.

DE GESCHIEDENIS VAN Mr STEPHI, DE TOVENAAR

Pierrot is de kluts kwijt. Wat gaat hij nu aanvangen?

Toevallig loopt hij zijn vriend Mr. Kangoeroe, de postbode, op 't lijf...

Mijn beste vriend, men belet mij mijn geliefde te ontmoeten! Mijn dagen zijn geteld!

Ik ben wel niet erg geleerd, maar een raad kan ik U toch wel geven: Waarom schrijft U geen brief? Ik zal hem haar dan dragen!

DE DRUIVENTROS

AN de oever van de Bosphorus leefden er ten tijde van de regering van de zoon van Osman, eens twee rijke kooplieden. Op zekeren dag trokken zij samen door de woestijn die de steden Broussa van Moedania scheidt. De zoon brandde hevig en er stond geen enkelen boom langs de baan. De twee reizigers waren uitgemergeld en sterven bijna van dorst. Plots slaakte een van hen een vreugdekreet : hij had een bron ontdekt, die tussen twee stenen opborrelde.

De kooplieden stegen af, lieten hun lastdieren drinken, en zorgden daarna voor hun eigen verfrissing.

— Vriend, zei de tweede, ik heb een idee. Seffens komen we in de stad : we kunnen hier elkaars baard scheeren.

— Dat is geen kwaad idee, en daarbij, de reinheid is toch ook aangenaam aan Allah, antwoordde Mustapha; hij deed zijn tulband af, en opende zijn heend om zich door zijn vriend te laten inzeppen.

Maar de duivel die niet durfde kon, dat de twee mannen zo vertrouwelijk met elkaar omgingen, fluisterde Hadil een kwade gedachte in het oor :

— Indien je je makker doodde, dan zou je eens zo rijk zijn ! En wie zou er ooit iets van weten ? Er is hier geen enkele getuige in heel de woestijn ! De bekoring was zo sterk dat Hadil hardop zei :

— Indien ik je nu met mijn scheermes wilde doden, dan zou er geen haan over kraaien en ik zou er wel bij varen !

— Indien je die misdaad ooit bedrijven, dan zou ik, me over je klagen bij den Sultan der Sultans en die zou mijn klacht wel

aan den Sultan van Turkijë overmaken om je te straffen ! antwoordde Mustapha.

— Wat, riep Hadil uit, je dreigt ?

En in een trek smeet hij zijn vriend de keel over, en begroef hem daarna niet ver van de bron. Toen Hadil in Moedania teruggekeerd was vertelde hij, aan al die het horen wilde, dat zijn vriend Mustapha in een ravijn gevallen was.

De jaren gingen voort. Hadil was een rijk en geacht man geworden. De herinnering van zijn misdaad raakte zijn onverschilligheid niet ; en wanneer hij soms naar Broussa gaan moest, dan nam hij steeds een anderen weg. Maar op zekeren dag wou hij de plaats van zijn misdaad eens weerzien. Hij ging langs den ouden weg en vond de bron terug, in wier nabijheid hij Mustapha begraven had. Tot zijn grote verwondering was er een wijngaard gegroeid en alhoewel men in de maand April was, hingen de ranken vol rijpe druiven.

Dese buitengewone gebeurtenis wekte in Hadil's hoofd allerlei bedenkingen. Maar hij bracht zijn slecht geweten tot zwijgen met de overweging dat, indien Allah hier deze heerlijke druiven had laten groeien, hij hem dan wel zijn misdaad moest vergeven hebben... En ja, wie weet was Mustapha eigenlijk ook geen misdadiger, die hier zijn rechtvaardige straf had gevonden ?..

Na zijn geweten also in slaap gewiegd te hebben, plukte Hadil enkele druiventrossen en zette zijn weg voort. In plaats van de druiven op te eten, nam hij zich voor, ze den Sultan aan te bieden. Hij zou misschien rijkelijk beloond worden voor zo'n buitengewone gift in dit seizoen.

Zo gezegd, zo gedaan.

's Anderdaags 's morgens begaf hij zich naar het paleis van den Sultan en wachtte geduldig zijn beurt af om ontvangen te worden.

Toen hij voor den Sultan veracheen, zei Hadil met een diepe buiging :

— O Sultan, ik ben slechts een arme koopman en ik kan U maar een nederig geschenk aanbieden : een druiventros.

— Hoe durf je me zo voor den aap houden, riep de Sultan uit, een druiventros in dit seizoen ?... Dat is onmogelijk !

— U verdenkt mij ten onrechte, o heer, van oneerbiedigheid. Ziehier trouwens den tros en Hadil plooid de zijden doek open, waarin hij de vruchten geborgen had.

Maar toen steeg er uit alle kelen een kreet van ontzetting op. In plaats van heerlijke paarse druiven, lag er een vers afgehouden hoofd in den doek !

De moordenaar stond aan den grond genageld. Hij trachtte zelfs zijn misdaad niet meer te loochenen, en vertelde wat er zich enkele jaren geleden voorgedaan had op den weg naar Moedania.

— Allah is groot, zei de Sultan, je ziet nu wel, dat hij aan je slachtoffer toegelaten heeft zijn belofte te houden. De Sultan der Sultans heeft me zijn klacht overgemaakt, opdat jij je verdiende straf niet zoudt ontlopen. Wachters, leidt deze man weg, en dat hij terstond gehangen worde !

Dadelijk werd het bevel uitgevoerd.

Ter herdenking van dese buitengewone gebeurtenis gaf de Sultan opdracht om op de plaats waar de geheimzinnige wijngaard opgegroeid was, een moskee te bouwen. Naar het schijnt bestaan de puinen van dat gebouw nog altijd. Ze worden ginder genoemd : « de puinen van den man met den druiventros ».

postzegel boekje

HANS MEMLING

HANS werd rond 1430 te Meme-
land bij Mainz, geboren.
Over zijn prille jeugd weten we
niet bijster veel, tenzij dat hij eerst
in Keulen en daarna te Brussel in
verschillende schilderateliers het pen-
seel leerde hanteren. Hoogstwaar-
schijnlijk is Memling in de Brabantse
hoofdstad bij Roger van der Weyden,
in de leer geweest. Na den dood van
zijn meester trok Hans naar Brugge,
waar de machtige hertog van Boer-
gondië zijn luisterrijk hof hield.

In 1477 schilderde Hans Memling
zijn eerste groot doek: «De Zeven
Smarten van Maria». Twee jaar later
ontstonden «De Mystieke Bruidst
van de Heilige Catharina», en «De
Aanbidding der Wijzen». In 1480
volgden weer twee grote werken:
«De Zeven Vreugden van Maria» en
«De Kruisafneming».

Hij was in zijn tijd de grootste
schilder van de Vlaamse school. Van
alle zijden stroomden de bestellingen
toe. Memling schilderde zijn beste
doeken voor het buitenland, zo b.v.
het driekleur «Het Laatste Oordeel».
Dit laatste werk, wordt samen met
zijn meesterwerken gerekend. Het
bekendste werk van Hans Memling
is echter «De Maagd met het Kind».
Dit doek heeft niet minder dan zes en
dertig varianten gekregen, en is bui-
tengewoon fijn geschilderd. Memling
stierf in 1494 en werd in een Brugse
kerk begraven.

De zegel die hem voorstelt draagt
het nummer 512.

Fr. DEPIENNE.

WETENSWAARDIGHEDEN

WIST JE ?

HET SEIZOENEILAND

LIVONIE heeft een meer, Iflungen genaamd,
waarin er zich een eiland bevindt, dat de
eigenaardige gewoonte heeft, tijdens den
Winter «onder te duiken». Bij de eerste zon-
nige dagen komt het weer boven, en dan
gaan de boeren uit het omringende er heen
zien...

MANHATTAN

MANHATTAN is de Indiase benaming
van New-York, en betekent eigenlijk:
«de staat der drukskaars». De oorsprong
van deze eigenaardige benaming gaat terug tot
1524. In dat jaar hield een Florentijnsche onder-
zoekende voor de eerste maal op de kust,
waar zich nu de grootste stad ter wereld uit-
strekt, en hij liet er de Indianen jenever drinken.
Men kan gemakkelijk vermoeden welke gevolgen
deze hemtsmaak voor die arme Indianen mee-
bracht...

EEN BEKORD

UIT China wordt er gemeld, dat men daar
een eigenaardig rekord heeft geklopt:
een afgodenpriester heeft de langste nagel
ter wereld: 22 inches 3/4, (d.w.z. ongeveer
39 cm.) Er heeft een toegevoegd, dat hij ze in
een 27 jaar afgesneden heeft.

EEN GOED GENEESMIDDEL

ARDIG is het toch wel, als vrienden, dat
men van de hevigste giften de beste genees-
middelen kan maken. Denk maar eens aan
het serum. Jullie hebben ongetwijfeld reeds horen
spreken over het Carav. dat plantengif dat de
Indianen gebruiken voor hun pijlen en lansen.
Dat gift is dodelijk, omdat het de zenuwen ver-
toest en de ademhaling onmogelijk maakt.

Tann wordt het Carav. ook bij lichte doosloos
gebruikt bij de behandeling van stuipen, aanvallen
van razernij en terroren.

Onze Vraagstukken!

JUST OF ONJUST ?

VOOR elke der zeven volgende gegevens hebt
je dertig seconden tijd om uit te maken
zo ja of nee.

1. Melk is zwaarder dan room.
2. Een rat is een groot geworden muis.
3. Wordt een beenbreuk die slechts één been
treft, enkelvoudig genoemd?
4. Drenkelingen komen steeds driemaal boven
alvorens te verdrukken.
5. De bliksem valt nooit tweemaal op dezelfde
plaats.
6. De wolven leven in horden.
7. Wanneer een bij gestoken heeft, dan sterft
ze.

DE ONVERANDERLIJKE SOM

VERDEEL deze negen cijfers in de vierkant,
op zulke wijze, dat de som van iedere
horizontale of verticale groep van drie
vakjes steeds vijftien is.

ECONOMIE

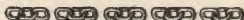
UIT vijf kettingsstukken, van ieder drie scha-
kels, wil een boer door een smid een
nieuwe ketting laten maken.

Kan je van deze vijf smalken geen goede
ketting maken, vraag de boer.

Ja, om een schakel te openen vraag ik
1,00 Fr. en om er een te sluiten, eveneens
1,00 Fr. dat komt je dus op 8,00 Frs.

Nee, antwoordt de boer, dan ben ik je
slechts 5,00 Frs. verschuldigd.

De boer heeft gelijk, maar hoe heeft hij dat
cijfer bekomen?

EVEN LACHEN

Onderwijzer: Leo Penninx: geef me drie
bewijzen, dat de wereld rond is.

Leo: U zegt het meezers, het boek zegt het,
en mijn vader beweert het ook.

DE LEGENDE VAN DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or"

—Sire, zei de olifant COTE
D'OR, toen ze alleen achterge-
bleven waren in de spelonk,
geef uw nederige dienaar de
toelating zich terug te trekken

om het kommando van het
leger waar te nemen.
Koning ZUURPRUIM moet
overwonen worden, en de
Bromberen tot redelijker ge-
voelens gebracht. Uw Majesteit

kan het verloop der gebeurte-
nissen in deze spiegels volgen.
Ik hoop, dat ik uw volledig
vertrouwen geniet, zei de trou-
we olifant COTE D'OR nog,
alvorens plots te verdwijnen.

Vol spanning bogen koning
BONBON en zijn lieve dochter
zich over de toverspiegel. Plots
slaakten zij een kreet van ver-
wondering.

TEDDY BILL

DE GRENSWACHTER

DOOR LE RALLIC

OP EEN ZEKERE MORGEN SUIST ER EEN PIJL MET EEN BRIEFJE VOORBU TONT'S OREN. DE SCHICHT PLANT ZICH IN DE PALISSADE.

— HA ! DAAR IS DE POSTBODE !

— DE IDIOTEN ! ZE HEBBEN HEM LATEN LOPEN !

— ZE ANTWOORDEN NIET OP MIJN ULTIMATUM. GOED ! DAN GAAN WE HEN AANVALLEN !

DE INDIANEN STORMEN NAAR DE OMHEINING, EN TRACHTEN DIE TE BEKLIJMEN.

MAAR DE BELEGERDEN VERDEDIGEN ZICH HARDNEKKIG. EN SLAGEN DE AANVAL AF.

— WE MOETEN ZIEN STAND TE HOUDEN TOT DEZE NACHT, DAN KUNNEN WE HEN EENS GOED BEETNEMEN.

EEN REGEN VAN BRANDENDE PIJLEN KOMT OP DE BARAKKEN NEERGEVALLEN EN STICHT OVERAL BRAND. EEN GEBEELTE VAN HET GARNIZOEN MOET BLISSEN.

GEBRUIK MAKEND VAN EEN STILTE IN HET GEVECHT, MAAKT BILL EEN POP, MET EEN OUDE BROEK, VERSLETEN LAARZEN, EEN HEMD EN ZIJN HOED. DAARNA PLAATST HIJ DIE OP ZIJN PAARD.

— TREKT ER LANGS DE ZUIDELIJKE POORT VAN ONDER MET UW MANSCHAP. IK ZAL DE AANDACHT VAN DE VIJAND LANGS DE NOODERKANT AFLEIDEN EN U DAARNA MET TONT EN RAMON INHALEN.

— VOORUIT : MIJN OUWE FIRE ! LAAT U NIET VANGEN, EN TOT BINNENKORT !

— MAAR DAT IS BILL'S PAARD !.. DE SERGEANT VERLAAT HET FORT ! WE MOETEN HEM INHALEN.

INTUSSEN RIJDEN DE SOLDATEN NAAR HET GEBERGTE.

— FIJN ZO ! JEEVES IS ER INGELOPEN. LATEN WE NU GAUW DE SOLDATEN INHALEN !

DE MAN UIT LABRADOR

KEN is Labrador? Neen? Ik wens je in ieder geval niet, er je leven te slijten. Het is een ontzaglijk gebied (ongeveer 2/3 van Europa) dat zich uitstrekt ten Noord-Oosten van Canada, tot op de boegte van Groenland. Ik hoef je niet te vertellen, dat het er geweldig koud is. Negen maanden op de twaalf zie je er niets dan sneeuw en ijs. De grond blijft tot op grote diepte, tot in Juli bevoren. Langs deze schrale kusten, vind je hier en daar arme vissersdorpijns. Alles bij mekaar wonen er ongeveer dertig duizend mensen. Het zijn harde, ruwe kerels, niets kan hen ontmoedigen. De grond is zo weinig vruchtbaar, dat ze dikwijls verplicht zijn hun vee te voeden met de opbrengst van hun visvangst, vooral gezouten kabeljouw en walvis.

Je kan merken, dat Labrador alles behalve een leukerland is. En, wanneer men kan begrijpen, dat enkele duizende vissers zich aan hun grond vastklampen omdat ze er hun gewoonten, hun ouders, en herinneringen hebben, dan valt het moeilijk zich een Europeaan in te denken die ginder zou willen gaan leven.

Dit is nochtans gebeurd. Een Engelsman met name Dr. Grenfell, is naar dat overherbergzaam land gaan wonen.

Deze Grenfell was vijf en veertig jaar geleden, een van de beroemdste artsen van Londen. Zijn cabinet was een goudmijn. Maar, wanneer men te veel mensen verzorgd, vergeet men zichzelf... en geraakt men overspannen. Hij voelde het nodig eens degelijk uit te rusten.

Waarom, dacht hij, zou ik de zomermaanden niet in Labrador doorbrengen? Dat is het landje waar geen enkele toerist aan denkt, en waar ik werkelijk de rust en den vrede zal vinden die ik nodig heb.

En zo ontschepte hij op een mooien morgen op de dorre kust van Labrador. Hij vernam onmiddellijk, dat er geen enkele arts te vinden was in heel het land.

— Geen dokter voor die dertig duizend vissers? Maar hoe verzorgen zij zich dan?

— Ha! ze trekken hun plan zo goed en zo kwaad als het gaat.

Grenfell was een edelmoedig mens. Gedurende dien Zomer verlichtte hij al de miserie die hem omringden. En wanneer het ogenblik aanbrak om naar Londen terug te keren, begon hij te aarzelen. Het vooruitzicht terug in den dagelijkschen sleur en slenter te geraken, ontmoedigde hem. Hij voelde zich aangetrokken door het mysterieuzen Labrador, door dit gezond klimaat, die nederige vissers met hun rein hart. De magische kracht van het Noorden fascineerde hem.

Hij bleef...

Hij bleef er twee en dertig jaren lang, en vaarde onvermoed de kusten af, langs gevaarlijke klippen, zandbanken en ijsbergen, overal rondstrooiend den troost van zijn verzorging, zijn woord en zijn ongewone levenslust.

En ga nou niet denken, dat Grenfell zich over zijn lot beklagde, hij was gelukkig, zoals enkel zij kunnen gelukkig zijn, die hun roeping enthousiast volgen.

In dat verre land was zijn doktersleven

rijk aan kluchtige, eigenaardige, maar meestal dramatische gebeurtenissen.

Hij vertelt, dat hij op zekerem dag (een vrouw het been moest afzetten. Deze oude vissersvrouw, doordrongen van de bijbelse leer, weigerde zich te laten verdoven: « Als God eist dat ik bid, verklaarde ze, heb ik niet het recht me aan de pijn te onttrekken ».

Dokter Grenfell was wel verplicht het been zonder verdoving af te zagen. En de zieke, door haar vier zonen vastgehouden, liet niet eens één kreet over haar hippen komen...

Op een anderen keer, bij hoogdringendheid geroepen, spande hij zijn slede in, en waagde zich, om tijd te winnen, op de ijsbanken. Maar het ongeluk wilde dat een dezer ijsbanken afdreef. De honden zijner slede trachtten nog aan land te springen, met het gevolg dat de dokter en de hele slede in het ijswater terecht kwamen. Dokter Grenfell sneed dadelijk de riemen door, die de honden aan de slede gebonden hielden, om hen in de mogelijkheid te stellen naar land te zwemmen. Hijzelf kon den oever slechts met grote moeite bereiken. Maar 's avonds stak er een scherpe poolwind op, en de ledematen van den kletsnatten dokter begonnen te bevriezen. Er bleef hem slechts één enkel middel over om aan een gewissen dood te ontsnappen: met een klein zakmes, doodde en vildde hij zijn honden en bedekte zich met hun nog halfwarme huiden. Daarna viel Grenfell in een diepen slaap, waartuit hij eerst 's anderdaags 's morgens ontwaakte. Toen hij weer wakker was, bond hij de beenderen van de honden aan elkaar om 'n vlaggestokje te maken, en hing daar zijn hemd aan. Met dien geïmproviseerden wimpel klom hij naar het hoogste punt van de kust en zwaaid daar urenlang met zijn originele vlag, om zich door de vissers te doen opmerken. Rindelijk had een kleine sloep hem bemerkt en kwam er een eind aan zijn hachelijk avontuur, dat hem zo dicht bij den dood had gebracht.

Spijts de onmenselijke levensvoorwaarden en de eindelooze gevaren, voelde Dr. Grenfell zich diep gelukkig en had niet het minste heimwee naar zijn comfortabel Londens leventje. Hij stierf op zestig jaren ouderdom, zo kaal als een rat, maar te midden van de diepe genegeheid en erkentelijkheid van dat primitieve vissersvolk, dat hij twee en dertig jaar lang vol toewijding had verzorgd en bijgestaan.

Het leven van Dr. Grenfell is een overtuigend bewijs van die grote waarheid — dat het ware en duurzame geluk slechts te vinden is in onthechting en volkomen overgave aan een schoon en groot ideaal!

HET GEHEIM VAN DEN ZWAARDVIS

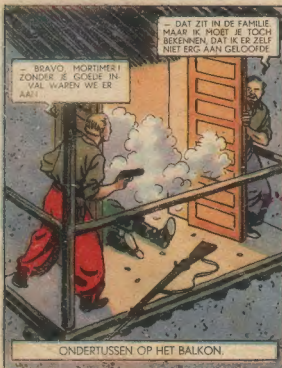
(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS)

DODELIJK GEKWETST VALT DE HOFMEESTER OP DEN GROND, MAAR DE RAZENDE GELE OFFICIER SCHIET ZAHAN KHAN MET ZIJN MITRAILLET.

MAAR OP ZIJN BEURT WORDT DE OFFICIER DOOR EEN DER WOEDENDE DIENAREN VAN ZAHAN KHAN NEERGESCHOTEN.

BRAVO, MORTIMER! ZONDER ZIE GOELIE IN VAL WAREN WE ER AL!

ONDERTUSSEN OP HET BALKON.

— Er valt geen tijd te verliezen. Vlucht naar boven!

LANGS DE GALERIJ LOPEN ZE NAAR DE TRAP DIE HEN NAAR HET TERRAS VAN HET HUIS LEIDT.

— 'T IS SPJITIG, DAT IK DIE LUI GEEN HANDJE KAN GAAN TOESTEKEN

(Wordt voortgezet.)